

A HALLGATAG SZÓNOK

Ma már nyilvánvaló, hogy áldozata nem volt hiábavaló. A világ egyre inkább érdeklődik iránta. Több életrajza jelent meg, írásait is kiadták, tanulmányozzák szellemiségét, sokan választják életútját. A katolikus egyházban ma 12 olyan egyesület van, mely atyjának és inspirátorának tartja. A legnyomorúságosabb környezetben dolgoznak, és azoknak az embereknek az életét élik, akik mindenben segítenek. Megtaláljuk őket Szahara szívében, a Hoggar fennsíkjain, ahol egy sivatagi törzs tagjaival, a tuaregekkel, kecskét legeltetnek, sátorban laknak, „kuszkuszt” esznek, lábat mosnak mielőtt belépnek az imaházba, mint muzulmán testvéreik. Mindehhez az Oltáriszentség tiszteléséből merítenek erőt, a hosszú imádságokból és Istennel folytatott beszélgetéseikből. Nagyon egyszerű, szerény és jó emberek. Az Egyház reménységeivé és a kereszténység tanúbizonyságává váltak.

Ki ez az ember akinek ekkora öröksége van? Ki Charles de Foucauld? Ki ez a hős, aki a Szaharában, Tamnarassetben erődítményt épített, hogy az embereket megvédje az ellenséges törzsek zaklatásaitól? Ki ez az ember, akit egy áruló barátja 1916 decemberének

egyik éjszakáján kicsal a sivatagba, és egy pisztolylovással kioltja az életét? Az öli meg, akit rabszolga sorából váltott ki, és mindig emberségesen bánt vele.

Nyugtalan természettel született, és ilyen is maradt egész életében. Egykor katonatisztként szolgál, hitet és erkölcsöt nem ismerve, különféle kihágásai miatt kicsapják a hadseregből. Majd saját kérésére ismét visszaveszik, és egy katonai expedícióval Algériába küldik. Miután itt leverik a lázadást, Marokkóba megy. Egy évig barangol a végeláthatatlan sivatagban, anyagot gyűjt, majd megjelenteti az *Emlékezés Marokkóra* című könyvét.

Utazásainak következő állomásai Algéria és Tunisz. Ezután visszatér Párizsba, és elmegy a Szent Augustin templomba. Erről ő így mesél: „*Fiataltiszt voltam, amikor felkerestem Huvelin tiszteletest, a lélek mestert, és megkértem, hogy tanítsa meg nekem a keresztény vallást.*

– *Térdre – parancsolt rám a plébános.*

– *De én nem gyónni jöttem!*

– *Térdre – ismételte meg a pap szikrázó szemekkel.*

Letérdeltem, és ez kezdetét jelentette egy újabb kalandnak. Elmentem a hallgatók trappistákhoz, és szerzetes lett belőlem.”

Elmegy Názáretbe és az apácák szolgálatába szegődik. Ők beszélnek rá, hogy lépjen be a rendbe és legyen pap. Charles sohasem akart a szavak papja lenni. Sohasem prédikált. Az volt a jelszava, hogy „*nem beszélni, hanem dolgozni*”.

Visszatér a Szaharába, és a primitív muzulmán törzsek között él. A marokkói határ közelében, Beni

Abbesban telepedik le. Szerette volna még valakivel megosztani hallgatag pusztai magányát, de senki sem vállalta ezt a sorsot. Egy muzulmánt sem térített meg. Esztelen kalandnak tűnt az élete.

De ez nem volt igaz. Ő Jézus Krisztus rejtőzködő életét akarta élni. Hallgatott, de hallgatása beszédes volt. Végtelen jóságával, egyszerűségével felkeltette az emberek érdeklődését.

Nem koldus, hanem szegény akart lenni, mint azok, akik között élt. Nem prédikációival, hanem életével mutatott példát. Végre megtalálta útját: *„Mindent meg akarok tenni, hogy megmentsem az itt élő embereket anélkül, hogy magamra egy pillanatig is gondolnék. Az én eszközeim: a Biblia olvasása, az Ol-táriszentség imádása, az imádságok, az alázat, a jóság, és a példamutatás...*

Halálával nem lett elfeledve. Ma világszerte számtalan „utóda” van, akik nem beszélnek, de dolgoznak, mint egykor atyjuk. Bár minden kontinensen jelen vannak, a Szahara a kedvenc működési területük. A sivatag, ahol Charles dolgozott, imádkozott, életét áldozta. 1939-ben itt, a Szaharában alakult meg a *„Kis nővérek egyesülete”*.

Egész Afrika tele van velük. A őserdőben segítenek a pigmeusoknak és mindenkinek, aki segítséget szenved.

Alaszkában, ahol nem ritka a mínusz 60 fok, az eszkimókkal együtt vadásznak a fókákra és eszik a fókahúst.

Németországban gyárakban dolgoznak, a legigénytelenebb munkahelyeken, akár egyszerű mosodai munkásként.

Spanyolországban a halászok között élnek, Japánban nincs munkahelyük, így a munkanélküliek sorsában osztoznak.

Hollandiában a cigányok életét élik. Tavasszal a cigánykaravánokkal ők is útra kelnek.

Svájceban cirkuszban dolgoznak. Mosogatnak, főznek, takarítanak...

Peruban üveget mosnak a gyárakban és bódékban laknak, mint a legnyomorultabbak.

És így tovább... „A kékruhás nővérek”, a ruhájuk színe miatt hívják így őket, atyjukhoz hasonlóan, imádkoznak és áldozatokat hoznak. Jól tudják – fontosabb felmászni a keresztre, mint a szószékre. Hogy a kereszténységben a cselekvés a fontos, és ez ékesszóló prédikáció nélkül is lehet eredményes.

Krisztus szegénysége megihlette Charles atyát. Annyira, hogy katonai rangjelzéséről is lemondott. Ahogy írja: *„Egyszerűen mindent kidobtam az ablakon...”* Később még a szegény trappisták is gazdagnak fognak tűnni számára. Követői ugyanezt az elvet vallják, ezért választják a legegyszerűbb, leggyűlöttebb munkákat.

Íme ez a hallgatag remete, aki jajszó nélkül rogyott össze a szaharai homokon – ma is beszél. A híres Saint-Cyr katonai akadémia egykori növendékének, a fiatal, büszke tisztnek, majd szerény remetének a halála nem volt hiábavaló.

Míg az európai harcmeszőkön dörögtek az ágyúk, folyt a vér és hullotak az emberek, nem hallatszott a szaharai pisztolylövés. De amint elnémultak a fegyve-

rek, és a „civilizált barbárok” visszatértek otthonaikba, az egész világon, de különösen Afrikában, visszhangra talált Charles de Foucauld halála. Így vált ez a néma remete az Egyház történetének egyik legnagyobb prédikátorává.